

66

VERZEN

DOOR

HERMAN GORTER

AMSTERDAM W. VERSLUYS

3166
E16.

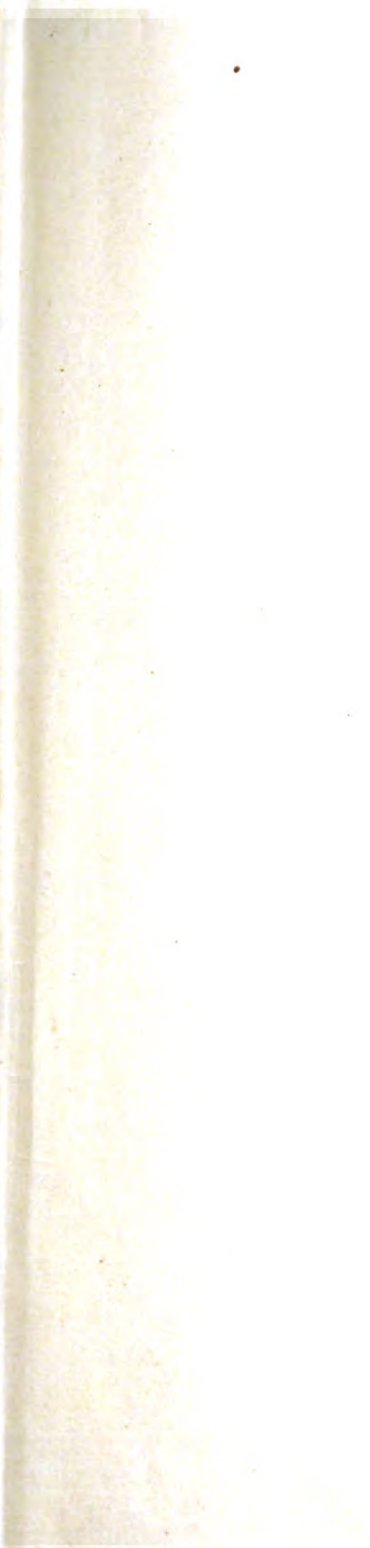
KONINKLUKE BIBLIOTHEEK

0504 4166

Digitized by Google

~~633H/6~~

HERMAN GORTER.

VERZEN.

1111

1890/11
/ 2

V E R Z E N

DOOR

HERMAN GORTER.

De onderteekenden verklaren, de eerstgenoemde wonende te Amsterdam, dat dit werk door hem is uitgegeven den 8 October 1890 en de laatstgenoemden, dat dit werk op hunne te Amsterdam gevestigde drukkerij is gedrukt.

28 October 1890 *W. Versluys*

AMSTERDAM — W. VERSLUYS.

Rebelffen + Hübnere

In duplo

Geregistreerd te Amsterdam, den eersten November 1800 negentig deel 119, folio 151 recto vak 4 één blad geen
Ditvanden...
f 1-96 De Oostindische K. A. no. 2

Toen de tijden bladstil waren, lang geleen,
is ze geboren, in herfststille een bloem,
die staat bleeklicht in 't vale lichtgeween, —
regenen doen de wolken om haar om.

Ze stond bleeklicht midden in somberheid,
de lichte oogen, 't blond haar daarom gespreid,
de witte handen, tranen op meen'gen tijd,
een licht arm meisje dat lichthonger lijdt.

Breng over haar bloemgloede kleuren, uw
bloedrood, o nieuw getijde dat is nu.

Ik zat toen heel stil te werken,
de boeken waren als zerken
voor me, ik wist wel wat
elk graf in zich had.

Mijn lijf zat daar in een kamer,
boomtakken voor het raam er
heenkropen en weer vervelend,
met groene bladen al geelend.

Mijn oogen zagen verwonderd
naar 't buitenlicht, maar zonder 't
zelf te weten wat of
hun licht oppervlak trof.

O mijn hart was toen zoo hongerig,
zoo angstig en zoo verlangerig,
zoo droog en het regende niet
en elke dag ging te niet.

Ik zat in die lichte dagen —
mijn hart hield nooit op te jagen —
ik zat te zien en te werken,
alles was m' als doodzerken.

O als de zon schijnt
en de aard wegkwijnt
in dien luister
weg in 't duister,
en maar scheem'rend het hoofd
opheft in schauw omloofd —
treedt nader, treedt nader
blankvoeten te gader
te gader de voeten, de handen —
de lachtande
de blauwooge
de blondhooge
de zilverwoorden weenende,
het lijnig hoofd leenende
achterover omhoog in de lucht —
zoet, zoet, langzaam vlucht
door het zonedagen
in de hooge hagen
zon — zoet zoet langzaam vlucht,
ga niet te gauw voorbij, voorbij, voorbij, de lucht
blijft hangende bevende achter u —
verlangende eeuwig naar u

eeuwig, eeuwig — vlucht niet te vlug —
achter uw rug
rek ik de armen
van verlangen, van verlangen
rek ik de armen,
vlucht niet te vlug.

O hoe blank zijt ge van rug,
zongeband, uitgeglansd vleesch —
waar het tot schouder oprees,
waar de lichte haren
in trillende snaren
in de zonnescharen
hangen saam in de lucht,
in de lucht in de lucht
terwijl ge vlucht.

O als de zon schijnt
en de aard wegwijnt
wèg in het duister —
en dan wèg de luister,
uwe luister,
alle luister.

Wij zilvren wezens, nevellichten, gewassen
 neven elkaar, onzeker, wilden het licht:
 In misten van donker, onze groote vragen
 vreemdelinge in scheemre mist om licht —
 Teeder beginnen en glimlachend blinken,
 lichtkens verrijzen, weigren te versterven,
 zekerlijk lachen en lichtblijde blinken,
 wenken en vlieden, vliedend omziend, wimprend,
 wilgen van licht, linten van licht, wit zilvren
 wateren licht, fleemlicht, zichten rillicht,
 scheden en bajonnetten licht, — lichtarmce.

Ons vleesch bloeiend van licht, licht slempend,
 onz' harten zwellend van licht, licht brekend,
 oogen licht donzend, kristallen lichtkronen,

Gij zijt een stille witte blinkesneeuw,
gij zijt een blinke zeeë tintelzee.

Gij zijt een schemerwitte leliemeid,
gij zijt een wijde vlinderveluheid.

Gij zijt het opene, het witte, 't willende,
het wachtend, straalvlammend, lichtlillende.

O koele zwarte ademen van den nacht,
stil vlietende kannen van wijnzwart gebracht
in haar rouwvingeren slepend zoo zacht —
gaat lavende tot waar mijn liefste wacht.
Ziet ge het flonkerend zware roode
wijnvocht de kan uit, de roodgoude,
vallen dwars door den zwarten nacht,
dat is de sombere roode oude
opgegravene bloedenddoode
wijn in de nachthand hier gebracht.
O mijn liefste laten we drinken
samen het rood, als zeeëpinken
dwalen naar hnis die de vischvangst doen —
samen diep door het duister zinken
tusschen de huizen die donker weerklinken
of ze binnen ons stappen nadoen.
Die huizen die zijn wel volgeladen
stille lichtmensen die zich te raden
woorden geven en lachen stil —
wij loopen saam door het duister te baden
boordevol vol van de donkere zaden
vreugde die straks hoog groeien wil.

Gele gelaten kijken van menschen
 achter de ramen en gaan dan grijnzen
 om ons tweeën die strompelen voort —
 hoeren om hoeken den mond vol wenschen
 loeren, en ruggen van mannen deinzen
 mee in de straatstroom goudgeboord.

Onze gesloten oogen gaan —
 langs onze oogen de golven gaan,
 duistere lucht —
 wij zijn twee visschen die gaan bewonen
 diepgegraven zwarte zeeholten
 zonder gerucht.

In de zwarte stad
 in de steenkole stad
 in de stad gestegen van metaal,
 daar heb ik een zaal
 zwart gebrand — rood van minne,
 daar brandt geel licht van binnen.

De leege wanden staan rondom,
 gevallen fluweel, daar vouwen zich om
 de stille plooiën verrukkend —
 dan gaan daar rukkend
 de roodgouden lichten door —
 wij oogend staan daarvoor —
 en wandelen zuchtend.

Als stompe huizen gelicht geraamd,
waar het weerlicht in vlamt
zoo zijn onze wanden daar —
als groote vrouwen met vallend haar
staan de hoeken omhoog en houden verzaamd
het zachtfloerse zaalgeraamt.
Daar staan we en houden stil,
we raken elkaar met geril
en kijken al rondom ons —
in ons is gegons,
ver buiten gonst ook de stad
somber en mat.

Maar groote vlambloemen gaan beginnen
in uwe handen te wieglen van minne —
uw haren rijzen als een vlam,
uw wangen zijn vuurvloeiend, lichtklam —
o doe in mij vergaan
dat vlammend beraan.

De zon. De wereld is goud en geel
en alle zonnestralen komen heel
de stille lucht door als engelen.
Haar voetjes hangen te bengelen,
meisjesmondjes blazen gouden fluitjes,
gelipte mondjes lachen goudgeluidjes,
lachmuntjes kletterend op dit marmel,
ik zit en warm m' er.

Kijk ze nu loopen wendend om me heen,
't lijkt wel een herfst op den witten steen,
een herfst van dorre en geele kraakbladen,
engelen in wevegoudwaden,
zwevende guldvliezen,
neigende zonbiezen,
fluitende gouden zonnegeluiden,
ze leiden elkaar van uit het zuiden,
ze loopen over mijn marmelsteen
in goudmuiltjes heen.
En 't lijkt of ze nu wel overal zijn,
de wereld is vol met een geelen goudwijn.

De stille weg
de maannachtlichte weg —

de boomen
de zoo stil oudgeworden boomen —
het water
het zachtbespannen tevreë water.

En daar achter in 't ver de neergezonken hemel
met 't sterrengefemel.

In de zwarte nacht is een mensch aangetreden,
de zwarte nachtwolken vlogen,
de zwarte loofstammen bogen,
de wind ging zwaar in zwarte rouwkleeden.

't gezicht was zoo bleek in 't zwarte haar,
de handen wrongen, de mond borg misbaar,
de nek was zwart,
een hel was 't hart
van daar kwam het zwarte en worgde haar.

Met de wind, met de boomen en met al de wolken
is ze gekomen,
het waren rondom haar groote volken
van zwarte nachtdroomen.

Bij een groot zwart water aan zijn zoom
heeft ze heel stil gestaan,
de lang geleden geboren boom
heeft het toen geraân —

en de wind en de wolken hebben stil gestaan,
ze hadden het niet gedacht,
anders waren ze niet gegaan
en hadden haar niet hierheen gebracht,

en alle zijn ze blijven staan,
de wind en de boomeblaas
en het wolkevolk
en de zwarte golven in de kolk,

en de vaders en de voorouders
stonden omhoog
in stille wolken met hun schouders
tot de voeten in zwarte toog,

en de kinderen die ze had willen baren
kwamen rondom
tegen de boomen staan, ze waren
klein en stom,

en één ding dat ze in haar leven
altijd had gehad,
kwam nu heel hoog boven haar zweven
lichtend mat,

een groote vogel, een groote bloem,
een klinkende klok, haar groote roem,
haar stem waarmee ze was geboren
hing nu omhoog en liet zich hooren.

En al die kindren en die ouden
hadden het niet gedacht
en ook niet de stem die boven de wouden
nog zong in den nacht —

die was altijd in 't leven geweest
haar eenig lam,
die blaatte nu nog als een eenzaam beest
of ze bij hem kwam,

die was het eenige vuur geweest
voor hare handen,
daar kwam ze 's avonds erg bevreesd
uit de menschelanden,

die was het droomen en lavende slaap
voor haar in 't leven geweest,
die stond nu boven, een eenzaam schaap,
een blatend beest.

Maar toch ze ging en ze sleurde mee
in een sleep
kindren en klanken, in zwarte zee
ging alles sloop,

en 't dreef nog even, het water zwart
vonkte van diamant,
in die groote schipbreuk brak ook het hart,
alles zonk, het laatst de hand.

De boomen waren stil,
de lucht was grijs,
de heuvelen zonder wil
lagen op vreemde wijs.

De mannen werkten wat
rondom in de aard,
als groeven ze een schat,
maar kalm en bedaard.

Over de aarde was
waarschijnlijk alles zoo,
de wereld en 't menschgewas
ze leven nauw.

Ik liep het aan te zien
bang en tevreden,
mijn voeten als goede lien
liepen beneden.

De heide is maar stil,
het overal vol licht,
en als een zilverspil
het zonnelicht;

de wolken varen weg
over het vage blauwgrijze,
heel ver liggen witte weg
op zilvere wijze.

Ik voel den wind vergaan
om mijne ooren,
ik wilde wel vergaan
in 't licht te loore.

Het is weeblekerig grijs,
het regent wat,
de wind zingt een arme wijs,
de daken zijn nat.

Menschen gaan langzaam aan,
noemen het werken,
ernstig dagelijks gaan
zonder te merken.

O, om een lichte bleeke meid
die nu opbloeie,
wat weeïge leleiheid
mij, warme, moeie.

Een kind dat altijd verlangt,
zoo als een groot bloemhart hangt,
open, zoo geboren
in het dagglören.

Beweging is vóór me ongewis,
dag nauw siddrend is
geboren, waar menschen vluchten
doorheen, door de witte luchten,
de zwarte menschenstoeten
flauwooge, hangvoete —
de nacht valt, de zwarte brandnacht, —
die heeft nauw omgebracht
het zilverige lislicht,
of om de gevels
zwiepen de nevels
weder van stengelend licht.

Levenbeweging is ongewis,
ik werd geboren
en naar mij te voren
drongen op golven aan
vloten met menschen belaan,
menschengezichten en dingen,
menschen zoo vreemdelinge
in 't daglicht, zoo licht en fijn,
met zoo welbegrepen schijn.

En ik zelf liep zoo te ademen
de heet verbrande wademen
der lucht, die van zelf doet drenken
keelen en vol beschenken.

Ik ademde licht tevree,
alleen des avonds dee
ik de oogen der dingen toe,
dan was àl om me moe
en wou me ook niet meer aanzien —
elk ding werd zwart van aanzien.

Ik heb honger gekregen,
ik voelde de leege
holen in mij worden des nachts,
in mij is onverwachts
verlangen gekomen,
o mijne leege armen,
o mijn oogen, om mijn arme
verlangende ooren en zoomen
van mijn bloedenden mond —
Sidderd' ik toen, rondom me stond
bleek en flauwoogig het lichten
van al de wereldgezichten.

Handen omhoog ben ik gegaan
vluchten, de zoute traan
stroomde over mijn lippen,
mijn voeten sloegen de slippers
van der dagen gewaan
langs waar ik vluchtend gegaan.

Ik schreide, ik schreide zoo,
mijn keel verhardde zoo,
ik liep zoo hard, zoo hard,
zoo'n pijn deed mijn hart.

O witheerlijk licht, wis
licht dat rondom me is,
maagd die lichtlucht zijt,
tot u heb ik geschreid.

Stil sta ik nu bij u,
vol licht is het mij nu,
het trillende wieglende leven —
ik zie het omhoog fijn beven,
ik zie het benee vaststaan
warm lichtend, koel donkrend op een effen baan.

Wij staan daar diep verscholen in,
hebbe' onze lust en onze zin
daarin, is het niet, is het niet, niemand weet
ons vrede gekomen, verdwenen leed.

Ik ben alleen in het lamplicht,
de dingen kijken met een glad gezicht,
om me in 't licht.

De dingen staan om me zoo stil
te luistren wat de stilte wil,
vertellen wil.

En een verleden komt me aan de ooren
die stil opkijken en die stil ophooren,
dingen verloren.

Toen zag ik je —
Er was toen veel licht,
de kamer was een bloem die dicht
in eens open uit gaat schijnen,
het licht vloog rond in lijnen.

Ik was heel stil en ik dacht niet veel,
ge hebt gekeken en heel
mijn hoofd is wijd opengewaaid,
zooals 's zomers opengelaaid
boven op een wijd, wijd land
in een wijd wereldsch open land —
zoo was ik eens in die kamer
in die roode gouddoorlijnde kamer
waar het gasgoudlicht doorvloog op vleugels
vleugslaande wegslaande roeivleugels
in de teere lucht
in de bevende lucht,
in de lucht die vlucht als je doorgaat —
hoor hoor hoor o ik hoor het,
je teer droog keelstemmetje spreken
omhoog en wat lager spreken

vlak voor me, ik rook je teer vleesch,
je uitschijnend stillevend vleesch,
ik stikte in je oogenkijken
in dat tintelend bloote kijken
uit dat stil hoofdbewegen
in dat trillen en dat bewegen
van je handen en je hoofd en je voet
zooals het aan me nu nog doet.
O kon ik maar vinden
het uitvlietend gezwinde
woordenriviersterrelsel
waarin ik het alles vertel
voordat ik weg ga sterven
in het leven waarin ik zoo zwerfde.
Maar o schoone tintelkleuren
die binnen de groote lichtdeuren
van den zonzomer is,
en al de lichtlichternis,
de hooge heilige mis
van de dagen
en goudlicht en avondschijs
in de roode kamer die zijn
waarin zij toen was
met haar lichaam als glas
zoo doorzichtig, zoo lichtig, wilt wezen
samen altijd uitgelezen

in me die haar eenmaal zag
in uw licht roodgoudwitten dag.

Want laat ik maar bibbren
en maar heel wèg sidderen
in woorden opdat niets meer is
dan hare lichternis.

Ik zat eens heel alleen te spelen
op een gedachteharp, de kelen
van schemering en duisternis om mij
fluisterden liedjes, het leek tooverij.

Mijn vingers en mijn oogen teeder gleeden
langs gele snaren, boven en beneden
bleven ze langer, want ik wist niet wat
ver achter in gedachtenvlakte zat.

Een kinderbeeldje, dat is opgerezen
zwerig in haar gewaad, ze had te lezen
gezeten in haar vreemd gedachtenboek,
nu stond ze in een geelen rimpeldoek.

Nu kwam ze dichterbij, we zijn gekomen
midden ter vlakte onder heel wat boomen,
we spraken niet, want boven zei de wind
al mijn gedachten en die van het kind.

Maar te dansen zijn we wel gegaan
heen en weer, op en neer, een lange baan
van luchtige passen, voeten beurteling
omhoog, omlaag, als rozenbuiteling.

Te dansen zooals twee rozen gaan
rozeroode rozen tusschen groene blaau
samen gesproten van uit eene steel,
twee windwiegelingen, geen geheel
maar altijd twee, hoewel ze ongescheiden
het leven doordansen met hun roode beiden.

Zoo dansten wij, mijn vingers scholen in
't geelglimmende fluweel, een diepen zin
voelden ze daar van 't levende dat edel
in 't gele woonde, en de windevedel
blies uit een adem van een gele stof
zooals een zonneschijn in bloemehof.

Wij zeiden altijd niets maar sprongen om ons om —
haar gouden oogen fonkelden, haar lippen bleven stom —
de wind zei al gedachten en de dansemaat
die fonkelde in diamant op haar gelaat.

Maar eind'lijk zei ze goeien dag en is weer weggegaan,
op hare lippen danste lach, haar kleed was als de maan
zoo flikkerend om 't dansend lijf, zoo sprong ze heel, heel ver,
zooals de gouden maan eerst, toen zooals de gouden ster.

Ik ben zooals een oosterster, zij tintelt in het westen,
wij tweeën vogels weten wel de takken onzer nesten,
wij komen nog wel weer te saam, is het niet, is het niet,
dansende liefste, liefste, liefste, op windelied ?

Maar onderwijl zit ik te spelen
op een gedachteharp, de kelen
van schemering en duisternis om mij
fluisteren liedjes, het lijkt tooverij.

Gij staat zoo heel, heel stil
met uwe handen, ik wil
u zeggen een zoo lief wat,
maar 'k weet niet wat.

Uw schoudertjes zijn zoo mooi,
om u is lichtgedooi,
warm, warm, warm — stil omhangen
van warmte, ik doe verlangen.

Uw oogen zijn zoo blauw
als klaar water — ik wou
dat ik eens even u kon zijn,
maar 't kan niet, ik blijf van mijn.

En ik weet niet wat 't is wat
ik u zeggen wil — 't was toch wat.

Schaduwen wand'len in haar oogezen,
langzame traag heengaande wadedroomen,
om haren hals in 't haar schaduwe' opale,

En lichte blauwe en roode tinten zoomen
de bleekgesluerde gekante mouwen,
't geschulpte open op haar borst, de roome, —
en langzaam stijgen uit de donkere rouwe
van 't duister, hooge heuvelrondingen
zoals de heuvels 's avonds te aanschouwen,
en traag verzinkt in doode zinkingen
de hooge borst en buik, wanneer de schouwe
rookadem weer verlaat in windingen.

Mijn~~t~~ liefste was dood,
toen ben ik gegaan
alle werelden door,
ik heb gevonden, de wereld is groot,
maar zij was dood.

Ik heb veel gevonden, de wereld is groot,
er zaten veel in den nacht
met witte vingren wenkend, de macht
van mijne doode was heel groot.

Toen ben ik gekomen op eenen akker,
o mijn liefste, word wakker,
gij laagt daar neer zoo zwart,
droomasch, verbrand uw hart.

Gij hadt te lang gewacht bij het vuur,
elk nacht- en daguur
zaagt ge mind'ren de vlam
alsof een dief haar nam.

En toen het stervend was op 't hout
het roode vuur — te koud
was het — toen hebt ge 't opgestookt
met eigen ziel, het heeft gerookt,
het heeft geknetterd, het heeft de vonken
doen springen en lonken,
het vuur heeft sissend het hout gekust
als kleine meisjes — het is gebluscht,
o mijn liefste word wakker,
uw asch is zoo zwart op den akker.

En in mijn angst ben ik heengegaan
een heel eind weg, over de baan
van den akker, toen heb ik gezonden
de roode liederenmonden
om te roepen de dagschuwe,
nachtzieke schaduwe,
haar ziel, die bij de wachtvuren
wachtte de nachturen —
of ze nog levend was,
om te rak'len in de asch
om te lokken uit de lucht,
als ze soms daarin was gevlucht,
dat ze kwam om me toe te spreken
langs mijn wangen haar weeke
lippen te laten gaan —
de armen om te slaan,

met haar vingers mijn hoofd te streelen,
 in mijn ooren te kweelen,
 met haar stem mij te zeggen dat
 ik haar altijd heb liefgehad —

Deze monden zijn gegaan,
 ik hoorde ze als klokken slaan:

Roode gewaden, roode zij
 ligt nu klaar, een groote wei
 van roode zijde, kom o kom,
 liefste, zijn liefste, ik bid er om.

Rood satijn voor 't rood lichaam,
 roode bloemen voor het haar,
 roode bladen als om 't raam
 wingertgeblaar —
 we hebben het allemaal klaargestrooid,
 we hebben de wereld uitgerooid
 van al het niet brandende, al het niet rood,
 ge kunt nu keeren, arm en bloot.

Roode papavers, roode tulpen
 vallen rondom de breede fulpen
 spreiding van het rood fluweel —
 een rood lied zingt er uit de keel
 van roode vogelen, vijver wijn
 purpert het marmer, in karmijn

zit hij alleen met heete lippen,
 roode jonkvrouwen houden de slippen
 van zijnen mantel, kom die hij wacht —
 rondom duistert de purpere nacht.

Rondom duistert de purpere nacht,
 kom keer weer, o kom die hij wacht,
 ik ben zijn trouwe roode trompetter,
 om en om ga ik, één gedacht
 waait mij voort en dreunt geschetter
 uit mijnen rooden mond die lacht,
 lacht van de weerpijn die zijn hett'er
 brandt in mijn rooden armen mond,
 'k wilde dat ik u weder vond —
 kom keer weer, zijn liefste, hij wacht
 in purperrooden gloenden nacht.

Die roode kersen, die roode drank
 stroomde en viel vergeefs, die rank
 bleef eenzaam in den dorren nacht,
 heeft den vogel niet weergebracht.

De avond aâmt nu haar goudgroene licht,
 waar is uw gezicht, waar is uw gezicht?
 op aarde staat een altaar opgericht,
 groenege takken branden rook en licht,
 waar is uw gezicht, waar is uw gezicht?

De avond ademt om goudgroene boomen,
 zult ge nu komen, zult ge nu komen,
 het kopren mos brandt, aan hun groene toomen
 en trenzen schudden al de waterstroomen,
 zult ge nu niet komen, zult ge nu niet komen?

Groene ruiters gaan in draf,
 rappe hoefklinkers hoogten af,
 avondhoogten. —

groene jachtstoeten rijden op
 zwaarbestamden heuveltop
 in de hoogte.

Ze blazen daar hoog hun kopren klaroenen,
 groene vaandels dragen baroenen,
 staan allemaal in avondlicht,
 blazen orkest naar het West gericht —
 de wereld lavend
 gaan zon en avond
 dood, o dood — waar is uw gezicht? —
 het wordt zoo donker onder de boomen,
 zult ge nu komen, zult ge nu komen,
 waar is uw gezicht?

De ruiters zijn naar huis gekomen
 elk naar zijn slot in de oude boomen,
 de nacht heeft hen in hun sloten gedekt,
 de avond had haar niet gewekt.

De zon heeft toen zelf een lied gezongen,
ik had mijn handen gewrongen
omhoog, mij was zoo erg, erg bange,
ik was zoo flauw en zoo moe van verlangen.

Ik heb hem gevraagd te lachen,
zelf kon 'k niet wagen,
mij dacht ze zou komen op zijn verlangen.

Ik ga zelf op en kom gereden aan,
prachtige stralen vliegt nu af en aan,
regenwolken regent nu daarneer,
regenboog span u over het zeemeer.

Regen verguld u tot een gouden net,
wereld spreid u tot een goudzijden bed,
zeeën omvalt met een goudwaterval
gouden appel der aard van overal.

Regenwolken nu niet meer,
regenbogen gaat nu ver
kleurige sluiers uiteen scheuren,
wereld ontsluit de hooge deuren,
goudene ruimten opent u —
gouden licht, goud schaduw.

Komt tot mij al wie vergieten
ziel in goud in grooten stoet,
stralen die het leven lieten
nu terug mij tegemoet. —

gaat nu allen achter mij,
 breede vleugels, mij ter zij,
 staat hier boven alle wolken,
 regebogen, en de volken
 van mijn dienaars, luide schreeuwt,
 gouden stemmen uitgesneeuwd.

Winden, vliegt aan
 sneeuw belaan,
 aan alle daken
 die er raken
 woeste sterren ongezien,
 zoekt het kind en
 gaat te vinden
 waar ze ooit heeft kunnen vlien."

Hij stond te wachten
 in zijn pracht en
 staat nu nog, ze keerde niet —
 keerde weer het sneeuwelielied.

Mijn liefste is dood, ik ben gegaan
 alle werelden door —
 ik heb gevonden, de wereld is groot,
 maar zij was dood.

De wereld is groot, een regenboog
 heb ik mijn reizen gemaakt,

die staat te branden hemelhoog —
ik rijs daarop brandend naakt.

Mij brandt dit eene groote verdriet,
ik kan niet vinden,
wie eens om mij het leven liet
die jonge hinde,

dat jonge kindje, die jonge bloem,
die ochtendwolk, die nachteroem,
die witte ster, die bloemewinde,
die jonge hinde.

Ik ben gegaan de werelden door,
ik kan 't niet vinden
waarin ze schuilt die ik zoo minde,
zij is te loor.

Zij was de zon en ik de regen,
zij scheen door mij —
en van ons beide is opgestegen
een kleurenrij.

Die hangt nu boven in de lucht
met wereldvlucht,
de wereld is groot, eindloos groot
maar zij is dood.

Ik proefde de lauwe luchten
en de geduchte, de verschrikkelijk geduchte
maar stille heel kalme klanken —
zelf niet hollen ze, niet wanken.

En het lichten ook stil, van zelve,
en de doode nachten, de welven
die stil aan nederzegen
op mij zoo jong zoo stil neergelegen.

O in me was het grijpen,
het nooit rijpen,
het willen, het brijzelend willen —
o en het rillen, het rillen
weg, vèr weg — maar het l'alm leven
en stillen schijn geven,
het lichten als van de dagen,
dagen als oogen zagen
dalen dalen als hallezalen,
van boven beschenen gelijkelijk
door het stil oogenblikkelijk.

Voel je den nacht
den eersten lentenacht?

Hoor je de boomen wel zingen
eerst daar heel hoog hoog zingen
van de teere bovenste takken
als keelen die braken
in angstig verlangend hoog vreugdeschreien,
hun hoog gierluidende lentelijen,
hoor je den nacht
den eersten lentenacht?

En nu gonzen de stammen
nu de eerste nachtvlammen
hen grijpen in zwarte handen,
ze gonzen tusschen hun tanden,
hoor je het, kind,
hoor je het, kind,
de oude zwarte stampalen
droomen in lage schalen
omdat het nu weer begint.

Laten we nu onze hoofden
 buigen in zoelomloofde
 zwarte warme nachtboezems,
 om de lippen doffe nachtbloezems,
 in de haren nachtrillingen
 aan het lijf onze vingeren
 in den mond onze drooge tongen,
 in onze armen die vongen
 elkander eindelijk
 o eindelijk.

Laten we hoog opstaan
 en door de zwarte lente gaan,
 hij heeft zijn zwarte luchtebloemen
 dat zijn zijn geurige lentehanden
 daarmee is hij gekomen
 daarmee loopt hij de wanden
 der ronde luchten af —
 hij legt ze aan onze wangen,
 wij drinken luchten-lange
 teugen zwartvallend hemellicht,
 dat valt stil af
 op ons gezicht.

Wat ben je nu zwart,
 ik kan je oogen niet eens meer zien,
 is dit je hart —
 wat gaat er geschien?

Ik ben zoo bang,
toch is het zoo veilig,
de lente is zwart, de lucht weelig,
en jij in mijn armen zoo zacht
in je huidevacht —
het komt van het lang verlang.

Je bent zwart, ik wou wel vergaan
hongerig, nooit van daan
meer komen, in zwarte bloemen
o mijne zwarte bloeme.

De lente komt van ver, ik hoor hem komen
en de boomen hooren, de hooge trilboomen,
en de hooge luchten, de hemelluchten,
de tintellichtluchten, de blauwenwitluchten,
trilluchten.

O ik hoor haar komen,
o ik voel haar komen,
en ik ben zoo bang
want dit is het siddrend verlang
wat nu gaat breken —
o de lente komt, ik hoor hem komen,
hoor de luchtgolven breken
rondom rondom mijn hoofd,
ik heb het wel altijd geloofd,
nu is hij gekomen.

Goud is het in de lucht als goude heiligen,
in labberlichtkleeden, de zeilige
die nu de aarde bevaren, bezeilen,

over de luchte meeren
 met het zachtgladde kleed scheeren
 en blijven wijlen
 en komen keeren,
 het zachte hoog luchtkleed tillende zeilen
 ze heene en weer wiegelende
 en blikken zich spiegelend
 in de blauwe verwarmde waterevlakken.

O hoor je haar komen
 met je zachte warme vingeren
 hoog trillende in de bloeme-
 luchten die rondom klingelen?
 met je vlottend haare
 met het licht gebaren
 van je blauwe vervlietende oogen
 in het allerhooghooge
 het hoogheilige luchtige goudluchtere licht?
 hoor je 'm komen tederstil licht?

Laten we nu lachen
 lachen lachen lachen
 in zijn gezicht dat daar dagen
 dagen doet in den dag,
 laten we tranen weenen
 weenen weenen weenen,
 hij weent ook over ons henen
 in zijn sneeuwglinsterdag.

Lentelicht is nu gekomen,
eindelijk is het gekomen,
o laten we toch lachen
lachen zoo licht als dagen,
want hij is er, hij is
en gij onz' droefenis
val toch in tintellichttranen
als bleeke vallende manen
stil in de lichternis.

Wij voelen als twee
hooge, op stengel verhoogde lenterood-bloemen
midden in de lichtzee —
de lente is gekomen.

Het strand was stil en bleek
ik zat doodstil en keek
naar de blauwe rimpeling —
er was ook windgezing.

Ik wist wie naast me zat
witrokkig en ze had
roosrood het glad gezicht —
er was ook veel zonlicht.

Hè ik wou jij was de lucht
dat ik je ademen kon
en je zien in het hooge licht
en door je gaan kon.

Waar zijn je armen en je handen
en die witte overschoone landen
van je schouders en schijnende borst —
ik heb zoo'n honger en dorst.

Dit zijn de bleeke, bleeklichte weken,
'k zie de menschen gaan, ze steken
hun schamele hoofden in 't stil daglicht,
elk heeft een ander gezicht.

'k Hoor hoe ze tegen elkander spreken
woorden die bleken en vèr weken,
dan zijn ze weer alle wèg,
en 't is eenzaam als een weg.

Mijn hoofd is leeg en mijn mond is droog,
mijn oogen branden omhoog,
't is koud en stoffig en wit
al dat licht, waarin ik zit.

Mijn hoofd heb ik in mijn handen,
elkaar voelen warm de wanden
van 't vleesch, mijn beenen zij moe
van 't leven dat ik toch doe.

Ik was toen een arme jongen
met te groot verlangen.

Lange luchten kwamen gevaren
als lichte zeeëbaren
over mijn hoofd, over mijn hoofd —
mijn licht weenend hoofd.

Op rezen zonnen, vergingen
op hunne goudvurige zwingen,
moe viel mijn oog in mijn hoofd.

Mijn lichaam was toen zoo wonderlijk,
elk lid afzonderlijk
leefde, ik zag het aan,
ik wist niet waar te gaan.

En lentenen kwamen met ademen,
sleepluchten in sleeplichte wademen
en lichte groene groenblondende schromen
licht lichtlijk straalvingerend om boomen
en glansplekkende wateren
en uitgestrekt klateren

des eeuwigen hemels
 en ernstige kemels
 van wolken, onderwijl hoog over de lucht —
 mijn jeugd, mijn jeugd, vlucht, vlucht,
 vlucht niet te gauw voorbij,
 maar blijf bij mij.

En donkere nachten
 met purperblauw gedachten
 en woorden uit omlage stad —
 ik zat, ik zat
 duisteromfonkeld, nachtoogbelonkeld,
 omhoog tegen mijn kussen
 gedachten te sussen
 en wiegelen in mijn armen —
 dat maakte zoo warme
 mijn borst en adem langs mijn hals.

En dan de verlangenweeën
 naar de schitterlichtzeeën,
 naar het teere vingrige spelen,
 naar het ongehoord tintelgekwelen,
 naar het strepend fellichtend ooglichtblauwen,
 naar het lichtezwemen van vrouwen,
 naar omtrekken licht die vallend kwijnen,
 waar lichamen lijnen schijnen,
 ver weg, ver weg —
 terwijl hier ver weg

tranen neervallen, lachen opschijnen,
en 't leven in lichte treinen
lachend voorbijgaat alsof het leeft —
zie vèr, vèr geeft
zich de een na de ander op als golven,
golven, golven bedolven
de een na de ander, alles is lichten,
wit, wit verlichten
en scheem'rend schijnen
vlekken en lijnen.....;
dat is de koninklijke dag
dien een arm kind zag,
lang geleden, lang geleden,
verlangende, toch tevreden,
niet wegdurvend uit verlangen,
lange, lange, lange.

En altijd weer dagen
goudzonspreidingvlagen
en mijn naakte armen omhoog in het licht
en mijn hoofd achterover naar 't licht,
en altijd wachten
wat in gedachten
geheel niet meer was dan wit licht.

Haar oogen tintelkelken,
haar hand stil rood,
haar lijf een welle kelke
uit haren schoot.

Stil zit ze, kijkt voor zich
langs hare wangen rood,
haar vingers bewegen zich
op hare beenen bloot.

Haar lichte haar is stil,
de oogen zijn niet te zien,
haar borsten staan stil,
niets te geschien.

Onder haar kin is rood —
warme schaduw,
en in de lichte schoot
donkerder schaduw.

't Is zwart en donker,
kamerdonker als rook,
rood kolengeflonker,
daar boven holt de klok.

Langs de wanden bleekt flauw
een plaat en nog een —
het witte is lichtlauw,
't lijkt alles lang geleên.

Hoor, het leven vliedt,
de klok holt, tik, tik —
zing het jammerlied
van het oogenblik.

Het was in den zwarten nacht,
de wolken met regenvracht
rolden over de aarde,
die lag in 't donker
als een schip voor anker.

Mijn bloed stroomde in mijn hoofd om,
de zwaarte boog mijn nek krom,
het was of er bloedmoer was
tusschen het voetengras.

Het regende in de stad,
toen kwam er wat
muziek van straatmuzikanten,
die bliezen naar de kanten.

Toen voelde ik den leugen
van vroolijkheid in 't geheugen,
die men als kind eens heeft,
te dansen omdat men leeft.

Zacht kwam ze als jonge sneeuw,
stille en wiegelend,
witte zich spiegelen
in den spiegel der grijze eeuw.

De eeuw was een grijze spiegel,
blinkende met gewiegel,
voer ze er over heen —
wit in het wit verleen.

Ze was lichtgeschuim, ze was vonkelsel,
ze was licht'ge luim, sterkarbonkelsel
op het waterig vlak der aard,
ze was handgevlam, ze was vuurgelicht,
ze was brandgekam, ze was uurgelicht,
ze was brandende diamantsneeuw,
o ze was toch bewaard,
blanke gekooide meeuw,
eind'lijk voorbijvliegende aan de aard.

In de grijze lichthoven,
op den akker lichtshoven,

in de waterpoelen van licht —
 vonkelde haar gezicht —
 hingen haar bloemekens, haar witte lichtharten
 open en bloot te wachten,
 in den sneewigen zomer
 de sneewlichtdroomer
 de zon omregende haar
 handen met stuifsneew klaar,
 in de dooiende nachten
 de maansneewvachten
 behingen haar stille ooren —
 ze zat naar het vallen te hooren
 van 't opene sneewbloemgloren,
 maansneewbloemen hooggeboren,
 die spraken met geele monden
 al in het ronde, —
 de lichte winden
 die trippelhinde
 woeien naar voor, naar ver —
 o een verloren veer —
 maar een lichtgeschuim, maar een vonkelsel,
 maar een licht'ge luim, maar karbonkelsel,
 maar een sneewween' lachsneew' meid —
 o hare vroolijkheid,
 o hare droevigheid
 sneewden wel wijd en zijd.

Haar oogen begonnen te gloren,
haar handen kwamen naar voren
meer en meer, meer en meer —
ze voelde uit zich verloren
veel gaan, ze wou toebehooren
teer, o teer.

En het ooglichten begon
en het hoog opkijken,
en het opschrikken begon
en het heel ver wijken —
het wegsneewen als sneeuwjacht
en het voetvluchten heel zacht,
en het heel zacht in zich denken,
en dan weer het wilde krenken
der vingeregrepen
en het zacht gegrepen
hoofdhaar en het liggen neer
en 't wreede levensbegeer.

En het bloedproeven begon,
het wijnroodbloede —
en het volgroeien begon
en hartstormwoede
en het heenloopen en het wederkeeren
en het wrang gepijn, het diepe zeere
leeg zijn en hongeren heel alleen,

en het zacht neerzinken
en het opblinken
van willend lachen om het lijf heen.

En het luisteren begon
in de stille kamer —
en het stilzitten begon
voor de gladde ramen
en het ver weg zijn als een droom —
en het luistrend hooren
naar het geboren
worden geluiden als een droom.

En de wereld hooren
en de wind hooren
en het zonlicht hooren
en de nacht hooren
en het stappen van den lichttijd,
ze was onderwijl gekwijn,
o, ze was zeegeweene,
o hare vroolijkheid,
o hare droevigheid
konden nog flauwlicht zijn
als sneewigheid.

En ik bij de stille zeeën
 der wereld zoo wreed tevreëen
 levende, hongerende,
 o, ik verhongerende,
 ik met mijn drooge handen,
 ik met het knarsetanden,
 ik met het al aangrijpen,
 ik met het tot niets rijpen
 van bleeke begeerende vruchten —
 ik at de geduchte
 lauwe ademen met mijn ooren,
 ik stond bibberend voor de
 groote wijd opene spiegelooen —
 de blauwe lichthoogten.

Hoor, ze gaat over de zeeën
 de bleeke sneeuwweë,
 sneeuwvlagigheid —
 de waters beneëen,
 ze liggen te schreien
 van gragigheid —

er begint blauw blinken,
de voeten zinken
tot ons, tot ons —
de armen dalen,
rood wordt het valse
vleesch zooals rood dons.

Ik zie haar lijf,
ze is vol schaduw en rood —
teer zijn de dalen in haar.

- De lucht was geel als geele chrysanthenen —
weien goudgroen in fonklende atmosferen
van misten — goudgesmolten horizonnen —
door goudzongloedend miststrooigoud verduisterd.

Een gouden licht ter wereld gouden twijfel,
overal, overal, koninklijk twijfel,
twijfelend goud, gouden vertwijfeling.

Troonden onz' harten in het gouden duister,
in 't goud onz' oogen als kristallen kronen.

Gij zijt een bloem, een lichte roode bloem
in donkre kamer 'snachts, een bloem, een bloem —
vèr òm der stede opschockend gedoem,
dicht òm der stilte suiskokend gesoem —
een lichte roode bloem, een witte bloem.

Gij zijt mijn hart, mijn eenzaam levend hart,
de daden van mijn lijf slaan rondom hard,
wreed klaterende stem veinst vreugd en smart,
bliksemt mijn lijf, maar binnen is 't al-zwart —
eenzaam in mij leeft gij, mijn levend hart.

Gij zijt zoo donker en toch vlak bij mij —
een bloem voor oogen en een hart in mij —
ik zoek te zeggen hoe 'k verlangen lij.

In de stilte van de stad
kwam ze, haar rok ruischte,
de witte handen had
ze stil, ik luisterde.

's Avonds in 't donker doet ze de oogen dicht
dan wordt het warm en rooder om het oog,
vliedende gaat het weem'lend witte licht
dat brandde daags brandende wangen droog.

Er is niets, maar toch is 't als langzaam fluiten,
lange roodmantels nadren van de ruiten,
en 't duisterspreienvallen en 't omsluiten,
alles dichtbij en warm, 't vergaan van buiten.

Een vrouw. 's Nachts ligt ze warm en stil te leven,
van warmte en donker, niets dan zich, omgeven.

Onz' hoofden weenen en zijn genegen
tegen elkaar, ze weenen en weenen.

Het licht spint binnen zijne laatste wade,
die hebben we om, de afscheidswade.

Blinkend zwerven de glimmerlichten,
en al de dingen zijn aan het bezinnen.

Het licht is binnen aan het oogenblikken
en al de dingen zijn aan het lichtdrinken.

Streelende spreekt het licht, zweemende fleemen
zijn blinkende lippen bij het afscheid nemen.

Onz' hoofden weenen, armen overbruggen
onz' schouders, stil staan onze ruggen.

Het lichteleger trekt nu stappend henen
ritsellicht in de laatste deze en gene.

Onz' hoofden zijn genege' en weenen
tegen elkaar, ze weenen, weenen, weenen.

Het ligt zegt onze tranen goeden dag
omkijkend, ze weerglimmen dag.

's Nachts dan is 't leven haar zoo hel en roode,
dan waaien rozeblaan door 't roode helle
zwartfonkelend ommuurde, het plasroode
kamertje en springen plasbloedwellen.

Als rozeknoppen dik voelt ze dan zwellen
geloken oogen, bloedig frissche roode,
haar hoofdje zoo bloemerig als roode bellen
van rozen aan een rozeboom zoo rood, zoo roode.

Des morgens als ze waakt heeft ze nog over
verlangen dat het altijd was en nimmer over.

Toen bliezen de poortwachters op gouden horens,
buiten daar spartelde het licht op 't ijs,
toen fonkelden de hooge boometorens,
blinkende sloeg de Oostewind de zeis.

Uw voeten schopten omhoog het witte sneeuwsel,
uw oogen brandden de blauwe hemellucht,
uw haren waren een goudgespannen weefsel,
uw zwierende handen een roôvogelvlucht.

De oogen in u die fonkenden jong-goude,
het bloed in u vloog wentel-roowiekend om,
de oogen der lucht die antwoordden zoo goude,
boven dreven ijsschuimwolken om.

Ijskoud was het — lagen de waters bezijen
klinkklaar van ijs niet, spiegelend onder zon,
schreeuwde het heete licht niet bij 't overglijen,
omdat het snelvoetig de kou niet lijden kon.

De bolle blauwwangige lucht blies in zijn gouden
horenen omgespannen met zijn vuist —
de lucht kon 't wijd weerklinken niet meer houden,
berstte en brak en blauwe sneeuw vloog vergruisd.

De wereld was een blauwe en witte zale,
daar stond een sneeuwbed tintelsneeuw midde' in,
uw goudhoofd naar zwaanveeren ging te dalen —
lachende laagt ge, over het veld, handblanke, blanktande, trantele koningin.

Ik zat eens heel alleen te denken
aan een gedachtezee, het krenken
van geele golfjes kriebelde mijn voet,
ik voelde als zoet lachen in me, zoet.

Een murmelwindje floot me om de beenen
lang blikkend schoven zich de golven henen
verlangend, en ze veinsden hunnen lach,
ze weenden dan als ik ze niet meer zag.

En stil begonnen toen de bleeke misten
knievouwend op te staan en in de risten
àl voort te gaan, de murmelwind werd koud,
de mistewang en waterwange blauwt.

En toen kwam ze aangeleden
over het ijswater —
voeten haar kletteren deden,
handen met handschater,
lichtend verrezen om de witte misten
kijkende lichtoogig of ze vergiste
zich met te komen, maar ze weigerde één —
o weenen, weenen, weenen
deed ze met geweën.

Weenen, weenen, weenen,
 lachen, lachen, lachen,
 ik wist niet of druppelen schenen,
 ik wist niet wat oogen zagen —
 gleden haar koude handen,
 vielen haar marmerwangen
 dicht voor me neer, eilanden
 licht zag ik in verlangen —
 zee, hare oogen blinken,
 deed ze toch nederzinken
 stillekens, smeltend, nevelend aan mijn voet —
 spraakademen, oogademen, handademen, haarademen riekten zoet.

Weenen weenen weenen,
 lachen lachen lachen,
 ik weet niet wat er uitschene,
 ik weet niet wat er uitzage —
 over mijn strakke oogen
 sloegen de neergebogen
 nevelen van haar om —
 dicht in mijn mondkeel stom,
 drongen haar nevelen,
 lichaam te omrevelen
 vielen hare lichtzeilen,
 sloegen haar vlamwaden
 mistvonkelsel beladen
 dooddronken, neergelegen, bleef ik wijlen.

O weenen weenen weenen,
o lachen lachen lachen,
haar armen deden me dragen,
haar handen deden me schragen
als een hooge hooge wagen —
misten hebben geschenen
lachend als blanke vanen —
om ons tweeën henen
fonkelden vallende tranen,
ik wist wat mijn oogen zagen.

De straalpralende dag,
de aardwijde hemeldag,
lente in nooit geziene
licht — het blauw moesseliene
wittig schitt'rend omhoog,
alleen 't zongouden éénoog.

Binnen is kalm gepraal
paarlucht, niet één zonnestraal.

Het gouden zongezwier,
een oogenblik,
hoog maakt stil plezier
de leeuwerik.

De zon zwermt in goud goud,
fijn klinkt geklik
van schapebel — in 't goud
hoor leeuwerik.

De wolken gaan stil voort
op gouden grond,
ze zeggen zich geen woord
uit gouden mond.

't Is alles weenen, de storm, het huis,
de grijze hemel om alles henen —
voor me een vrouw, hoor hoor gesuis —
ademen stil door al dat weenen.

O mijn hart klopt zoo verschrikkelijk.

O mijn hart klopt zoo verschrikkelijk —
zacht is haar huid, adem als bloemen zacht,
het lichte haar — verlangende oogenklacht.

Een roode roos is in mijn hand
zie hoe puur
elk blad brandt,
nu is vol vuur
elk mijner oogen, mijn hoofd verbrandt.

O dof karmijn
bevroren wijn
uitslaand plots in roode vlammen
en vuurrood bloed
fonteinen gloed,
gebroken uit de hartedammen.

Ik kan staren en al uw licht vergaren,
ik kan liggen neder, 'n geblazen veder,
hijgend, hijgend om u,
ik kan mij wasschen diep in plassen,
ik kan hoog opdrieken uw hoog uitblinken
uw vlammen luw.

Een roode roos staat voor mijn slaap
zie hoe somber,
bloed in mijn slaap,
een droom als amber,
in roode zeedroom, ik blanker kaap.

O droevig klotsen
en somberder botsen
rondom mijn droomenden voet —
o bloemfontein van rouw,
roerlooze droom van vrouw,
witschitter en somber als roet.

Ik kan droomen van 't bij u komen
ik kan weenen, bij u verschenen,
gij zijt zoo rood in mijn ziel —
gij zijt mijn gloënde, mijn eeuwig woënde
vulkaan waarin ik viel.

Dood, o dood,
sombere, somber geronnen rood,
kom, o kom.

Mijn handen zijn zoo heet —
mijn oogen branden zoo moe
diep in mijn hoofd, ik weet
niets meer, ik ben zoo moe.

Er zijn stemmen op straat,
wind en hemellicht —
om me is droog gepraat,
mijn gehoor zwicht.

En er is niets in mij over
dan het arme hongrig' verlang —
ik heb het zoo lang, zoo lang,
het wil niet meer over.

Ergens moeten toch zijn de lichte watren van haar oogen —
Mijn handen zijn zoo heete en drooge —
en het lichte water van haar stem —
mijn keel is in dorre klem.

Het kan toch zoo altijd niet duren
met de brandende uren —
mijn stem is schor,
mijn oogen dor.

In de verte zag ik blanke wateren,
voor me was zacht klateren
van eene stem die ik wel ken,
en daaromheen was 't àl stilte en
die hoorde ik nog meer dan 't klein gebeck
van woorden in haar zacht gesprek.
Alles was stil behalve het stemklateren,
daarachter blonken blanke wateren.
Ik hoorde kleine woorden gaan
in glazen stilte diaphaan.

Ik had zoo lang rondgelopen,
de uren waren voorbij gekropen,
en de lichte dagen
die mijn oogen zagen
en de zwarte nachten
die mijn leven ombrachten —
en door de stad ben ik gegaan
langs de steenhuizen tot aan
haar — o toen heeft haar stem geklonken.

Eerst zacht, toen luider en luider,
als de wind die uit het zuid'er
opsteekt — mijn hart doet pijn,
betrænd mijn oogenschijn.

O ik verlangde om niets meer te zijn,
niets meer dan haar en mijn
zelf heel weg te laten
om in die zachte maten
over te gaan van haar,
op te leven met haar
stem en weer neer te zinken —
haar stem deed zoo om me klinken —

die kwam in 't ruischen van haar haar
in 't schijnen van haar oogen waar
ze teer lichtroode is —
haar arrem is
zooals een boom omhoog gegroeid
tot haar gezicht dat als een bloem uitbloeit.

De dag ging en ook het zonnelicht
van haar gezicht,
ik zat als een pelgrim bij
een boom en zij boven mij.

In de stilte van haren avond
lag ik als een schip gehavend,
mijn hart deed een beetje pijn.

Nog altijd kan ik 't niet zeggen,
mijn arme verlangen niet zeggen,
mijn leegte en mijn begeer
grooter en meer en meer.

Ik wilde ik kon u iets geven
tot troost diep in uw leven,
maar ik heb woorden alleen,
namen, en dingen geen.

Maar o alzegenend licht,
witheerlijk, witgespreid licht,
daal op haar en laat haar nooit zijn
zonder uw zaligen schijn.

Zij is zoo stil en zoo zacht
als gij en niet onverwacht
zijt ge voor haar — zóó is
het water voor een zwemvisch.

Ik weet niet of zij u maakt
licht, als haar monde slaakt
adem, of dat zij door
u werd en uit u bevroor.

Zij is als de gouden zonnemiddag,
een herfstige laatste biddag
van boomen en het graskruid
tot 't zonlicht, hoog boven ze uit.

Zij is het zilveren zwevende
het teere licht blozende gevende
licht, dat hemelhoog is,
goudeeuwig als 't herrefst is.

Haar oogen gaan wijd en zijd
boven mijn starend hoofd uit,
gouden en zilveren lichten
brengt ze op menschegezichten.

Ze weet haar licht niet, ze is
zich zelve wel droefenis,
ik wilde ik kon haar iets geven
verlichtend het donkere leven.

Ze zat daar rechtop en keek,
de oogen op ééne streek,
Stil licht school daarin,
een lach- of een schreibegin.

Haar handen en haar gezicht
ware' in de kamer licht,
haar oogen lichtten naar voren —
de stilte deed ruischen hooren.

Ik wachte of 't spreken begon,
langzaam aan ze begon
woorden stil na elkander
als kindergewandel.

» Ik lag te slapen op mijn bed
leliebloemd en met
mijn witte vingers dood doodstil.
Het was daar stil stil stil —

Ruischen van waskaarsen,
't knappen van vlamamandelen,
de lucht goude asch — schaarse
lelieën lagen op mijn spreij te wandelen.

Ik ben geboren als een bloem
brekende in de bleeke lucht
als 't guldene lente is in de lucht,
de velden nog wat sneeuwbevlucht,
goudene lucht, sneeuwgrond rondom.

Ik ben gegroeid tot deze maagd
dagegelyk, zoo onversaagd
blinkend, wanneer de dage daagt —
gulden naar blauwen boog —
ik wiegelde zoo omhoog.

Ik legde mij neder op mijn bed
wachtende achterover, met
mijn voeten schuif ik de stille sneeuw
waarin ik lig, de fonklende sneeuw,

die vult rondom mij zijn kristal
mijn hals, mijn armen en het dal
tusschen mijn borsten, als ik blaas
sneeuwt over mij een jachtsneeuwgaas,
kristalletjesspel, mijn adem rust,
ze dooien als het vel ze kust.

Ik heb mijn kamer zoo in de stad,
waarom kwam toch niet wat
ik lag te wachten,
zoo wit waren nachten,
zoo wit en leeg,
ik wendde mijn oogen en neeg
naar alle kanten mijn hoofd —
er was me toch iets beloofd.

Niets kwam er dan goudgeluid,
ik stak mijn armen uit,
die blonken zoo eenzaam licht,
ik sloot ze rondom me dicht —
ik ademde diep in mij
't goudkoude dat over mij
hing als een drooge mist —
ik had me zeker vergist.

Toen ben ik opgestaan
heen en weergegaan
hijgende tusschen de lichtstandaarden
de zonnen van mijn slaapgaarde,

ik kon daar niet langer zijn
in den goudkouden schijn.

Kom nu, o kom nu hooren
naar al 't dringend te voren
uit mijnen armen mond,
ik wilde dat ge me vond,
ik u om met u te keeren
naar het vlammen, het teere
lichten, het bibbrende schijnen -
uit en het verwegkwijnen,
sterven van licht in de hoeken,
niet langer wil ik dan zoeken
licht, maar het roode bloed
dat gloeiende leven doet.

Kom in mijn witte kamern
daar deed ik verzamelen
stilte en wit albast —
licht voor een hoogen gast.

O 't is daar stil stil stil,
wachten, alleen geril
van vlammen van vlammandelen,
ruischende gaat te wandelen
het licht in het gouden gewaad
hangend in de luchtstraat."

Ik liep 's avonds door mijne stad,
Het water zwartvloerig, elk huis had
zich van boven tot onder met rouw behangen,
dat was zoo mijn verlangen.

En voor alle ramen zaten
mijn onderdanen naar me te zien,
ze hadden het donker gelaten
om me te beter te kunnen zien.

En midden op een plein
wou ik alleen zijn,
ik heb mijn herauten verzonden
naar alle ronde.

Den roode hoorde ik zingen
veraf en met zijn zwingen
karmijnrood kleppren hard,
het roode was nu zwart.

En er sloeg een zwarte brand uit
veraf, de vlam stak zijn hand uit,
daar was een vrouwegeschreeuw,
woorden als vonken sneeuw.

Ik zat eenzaam te kijken
uit het donker naar het prijken
der vlam en het deed me zeer,
langzaam kwam 't donker weer.

En waar de gele was gegaan,
verscheen hij hoog als de geele maan,
de huizen en al de daken
zwart bij het geel afstaken.

De huizen kregen een valschen schijn
van schoonheid of ze van ebbenhout zijn
met lijsten vlammend van goud,
ivoren balken geel en oud.

En vrouwen kwamen uitsteken
het hoofd uit ramen, ze keken
en spraken wat woordjes fijn
en valsch zooals munten zijn.

En mannen kwamen met koppen
vooruit uit de stedesloppen,
het roode dikke werd geel,
zeien woorden zwart en veel.

Ik zat heel stil en recht,
mijn onderdanen zijn slecht,
dacht ik, ik ben alleen —
ik voelde me trotsch en tevreên.

Samen te loopen tusschen breede zeeën
en landcilanden als wij samen deeën,
samen te eten van de grijze lucht —
en aldoor door dat éénzelfde en geducht
uitgaan te voelen tot elkander heen
en niets te zeggen, arme menschetweeën,
wel naast elkander maar toch gansch alleen,
uw handen naast mij op en neer zien gaan
en uwe oogen in het opwaarts gaan
over mij voelen — hoor de breede zee
wellend en komend met een zelfde tree.

Wacht maar naar de winternachten
al wat in mijn gedachten
weenende zit mijn kind,
o mijn bleek meisje ge vindt
het in de stille mistezeeën,
treed dan binnen die winterweeën,
zwem er als zilvervisch,
waad er wijdarmig, er is
zilveren licht wel hier en ginder,
daar komt een adem, een wind er

blaast er een open meer,
 daar vlamt het gouden begeer
 van vlammen omhoog,
 daar is een boog
 vast in den nevelmuur,
 en in het winternachtuur
 groeit langs de nisse loovervlam.

Zit daar dan neer en sla uw klam
 tranengewaad dicht om uw leden
 uw bloemronde, natwitte leden.

Wiegelend komen in een rij
 schouderezinkend, stemmezinkend,
 schoudererijzend, stemmerijzend
 teere lichtwezens naderbij.

Ze lachen met handen op en neer,
 trillende voeten slaan het teer
 luchtgenevel om ze heen,
 vonken zilver spat om het been,
 oogen blinken in het verlichten
 in doorzichtige aangezichten.

Ze dragen bekers en schalen
 vol met een drank van verhalen
 bobblend van stemmelucht,
 het water kookt en zucht,

ge drinkt het, dat is een troost
en mijn gedachtenkroost
danst als het u ziet lachen —
kan het niet stil verdragen
springt bij u op uw knie,
hun moedertje weet wel wie
't lachen gezonden heeft,
hun mond aan haar ooren beeft.

Dit is een dronk die doet ook klinken,
binnen het hoofd van haar die drinken
doet de teere windeschaal,
wiegelend windeverhaal
wuift de blikken heen en weer,
langzamer, langzamer, teer
vallen de oogen dicht,
daar ligt het wicht.

Een bleeke vrouw in een mistnacht,
een van de kinderen wischt zacht
tranen nog weg,
ze gaan alle weg.

Zachtlichte lentenen
mogen nu wentelen
aanwentelen,
hooglichte luchten
wolkenlichtluchten,
de lentenen.

Groote lenten met zonlichtbloesems
in fonkellichte vèr vallende blouses
waar hoofden zacht in liggen
donzig en ver als wolkenen,
de grijze stil-sneewige
die in wintermiddagen liggen.

Dàn oogen lichtgrijzig spelen,
open, waarin de vele
doorschijnlicht gedachten vervelen
zich — den ganschen goudgelen
lichtlichten lentenadag —
terwijl de winden verspelen
heel ver vèrre windkrakeelen
zoetzomerig in een lach.

De lippen hangen dan stil,
de handen een weinig kil,
het lichaam in lucht, de rille —
in eens om het uit te gillen.

Laat ik nu denken hoe dat alles was,
gaat toch niet voorbij, mijn gedachten, zoo ras,
en schoone blanke stem blijf in 't zwart duister staan
wil toch niet zoo ijlings van mij weggaan.

't Was buiten de stad in de kou
van water en wei, erg rauw
blies de wind het laag land over, de boeren sliepen,
de stad was verlicht waar de wakkere menschen liepen.

De wolken weenden soms, verder
gingen ze, zonder herder
van zelve als menschen doen
die doelloos, aarzelend spoen.

Zwart glansden mijne oogen,
mijn mond werd zwart in 't droogen,
fijn spikkelden druppels neer
op 't drooge lippenbegeer.

Zacht druppelden neer de teere
nachtdruppels die dorst vermeeren,
de zwarte nevelvlam
sloeg om me stil en klam
onder de wolken zwart van glans,
beglommen alsof het de schans
geharnast was van de aarde
die ze bewaarde.

Toen heb ik me stil neergezet
aan den wegrand en met
mijn oogen heb ik de stad aangekeken
die deed de lucht verbleeken,
die deed de lucht verbleeken
en de oogen schrikken,
de stad lag daar stil te branden,
het leek wel een groote warande
buiten als 't zomer is,
het donker in bosschen is.

Ik begon toen stil te rillen
en in me bang voor mijn gillen
te worden dat ik ging doen,
ik kon het niet houden toen.

In een grijs huis en in een kamerlicht
woont ze, ze loopt stil, ademt stil altijd,
haar blikken lichte' in kamers lichtlijkheid
des daags aan, 's nachts is strak het huisgezicht.

Ze is zoo roodig in dat parellicht
dat over dag over stadshuizen zwicht,
't gelaat in 't haar staat voor 't raam opgericht
als een rood bloemeke van blad en licht.

's Avonds in 't donker ligt ze vaak te schreien,
het warme donker doet haar zoo verblijen.

Zie je ik hou van je,
ik vin je zoo lief en zoo licht —
je oogen zijn zoo vol licht,
ik hou van je, ik hou van je.

En je neus en je mond en je haar
en je oogen en je hals waar
je kraagje zit en je oor
met je haar er voor.

Zie je ik wou graag zijn
jou, maar het kan niet zijn,
het licht is om je, je bent
nu toch wat je eenmaal bent.

O ja, ik hou van je,
ik hou zoo vrees'lijk van je,
ik wou het heelemaal zeggen —
Maar ik kan het toch niet zeggen.

Het was dien avond zoo stil
en de boomen stonden zoo stil — zoo stil,
de hooge lommerde boomen — de vèr-fijnvingrige toppen
naast elkaar en achter elkaar als vingerpoppen —
alles was zoo stil zoo stil
en het gehoekte huis zoo stil
in het heldere licht als water
als droog water.

O die fonkelfijne tranelache gloeiendkoele lucht
o die fonkelgroene somberharde wreede rustige grond
daar stond zij in op, daar stond ik op, naast elkaar
zij in gezonken blikken, in gezonken haar
met de fijnroode wang, met het neergaande lang
lijnig gezicht — en toen
zeien we maar om het nooit te doen.

We hielden toch eigenlijk niet zooveel van elkaar —
ieder afzonderlijk — alles kalm en raar.

'k Heb mijn oor tegen zooveel stemklokken gelcend,
mijn mond is door zooveel winden gegaan,
ik heb toch zooveel lachen meegemeend,
bij toch zoo heel veel dingen heb ik stilgestaan —
tot ik bij u kwam, o mijn schitterlief,
mijn edelsteenhand, u mijn oogelief,
mijn vonkend rad, mijn vogel vliegend vuur,
mijn schitterlief van altijddoore duur —
en tot de wereld die zoo in mij was
verzameld vroeger als in spiegelglas,
werd gij — ik heb het alles opgehoopt
tot u, het is in u gedoopt
als brandend hout in vuur,
o mijn licht schitterlief van altijdduur —
zijt gij daardoor misschien zoo opgeblonken,
liefdesherinnering tesaam gezonken? —
ik sta rondom u als een vaste muur,
en samen spele' uw licht en mijn getuur.

De grijze lucht als een satijnen waaier
die koel de lucht waait met weinige tranen,
een slappe weeke waaier, zeegrijswaaier,
die langs de wangen waait de natte tranen.

Flapperend staan de waggelende lanen
aaiende bladen, 't òpklappend geblaaier,
pralend groen waait de trantelende wanen
langs boomehage' wankelvoete maaier.

Satijnen lucht is troebel en onklaar,
de regen waait omlaag vol en klaar.

Avond. De heuvels vallen vaal —
klimt de hemel in praal
hoog naar de sterren,
somber zon laat en rood, verre.

De grijze stofweg
vast in de somber stronkrommelde hei,
boomen voor 't zonrood vèr weg,
waar ik adem en rij.

Geuren, vocht- en kouzoete —
voort gaan de rijende wielen
om de trappende voeten —
oogzwerfen en zweetrillen.

De lucht was fijn. Avond.
Zon weg. Een schijnavond —
een veld groen koren, goudsilver
onder golflichtgeschilver.

Een grijze geit en een geitje,
en 'n grijsblond borstbloot meisje
dwars op haar knietjes —
zoo met hun drietjes.

Een sprong van 't kleine geitje,
een woord van 't kleine meisje
't oog groot en het vel blond —
alles onbewogen, bezond.

Blinkend licht splinterde fijn,
uitstortte ik in den schijn,
het straalde over mijn oogen, het stroomde langs mijn lippen,
het viel over mijn gebogen armen en handen — mijn tippen
van mijn vingeren striemden zijn teere geweven lichthuid,
mijn hooge beenen riemden het spikkend spatzilver er uit —
en toen was ik in de dage
waar hare zoetstroomige bedden lagen,
hare, de jonge gezwollen bladige bloemige roode lent' —
tot me gewend.

Ze ging zoo dansend, zoo armen zwaar heffend lichtend voorbij,
haar stroomende rug, een glijbaan van licht, haar lichtvolle zij,
het ronde hoofd daar van boven,
de omhoog zolende voet —
de vingers zooals lovers
die zenuwig de wind trillen doet —
en daar kwam ze ook weer aan
de lucht van zich duwend, over de aarde, luchtbelaan,
in het zware daglicht met haar eigen lachlicht
ademend zwaar alsof ze zong, omdat het haar lippen hóogvol drong,

en de teeder gevelde borsten omhoog
waarlangs het licht langzaam vloog
omdat zij het was — omdat zij zij was —
het roode langzame lichte witte met een beetje goude licht
en over haar wang en gezicht
gleed het neder omlaag, langzaam en juist daarom traag,
en ze kwam zoo dicht bij me
en ze neerlei me
haar teedere volle borst tegen mijn lip
een oogenblik, want een tip
was ook al veel te veel voor mij
en ze streefde ook over mij
haar groote omhoog geheven zware maar mij lichte hand
en ze legde aan mij
heel het uitgestrekte bloeiende bloem-beddige land
van haar fonkelend, gazzend, zonnend, koren-vlammend lijf
en ik hield me stijf
om niet te vallen, want ik voelde de duizendtallen
van groote bloeddruppels opspringen als een regen in mij —
maar als een plassende stralende regen in Mei
voelde ik toen het licht van haar oogen
door de glimlichte glanzende drooge
luchten over me heen —
't werd stiller om me heen,
ik zag haar gaan, lichtspreidend als een rad van vuur,
verder en verder, zwijmen in dag, overal gelijk vuur —

omhoog was ze en omlaag,
nu was het overal dag,
boven, beneden — vurig tevreden —
en ik stond alleen met mijn lach.

Daar ligt dat water — dat schitterende water.

Zie hoe het schittert, het schitterspreekt, schittertrompettert in de lucht
in de donzige gonzige fijne satijne lucht —
dat droogzilvere opzwevende water
in dat rondomblauwe dronkkoude dronkdiepe water,
't is een zee bleek sprekend schuim
een woordenmond in het ruim
schreeuwende door de gonswind naar het hemelruim,
dat streefwater, dat geerwater, dat wilwelwater,
het valt al voorover met zijn onhoorbaar geschater
te plonzen te lachen met 't gezicht onder water —
o het oogt hoog, pijlend hoog, het overstroomt elkaar
valt aan, valt aan, ver en ver, daar daar —
en nu ligt het weer schaterend uit te lachen
naar alle kanten, alsof ze wat zagen,
de lucht is boven wittig teer, rondom
valwolken en vèrgaande boomerijen om,
niet heel ver is het àl gestoomde nevel,
molens en boomen even, even.

Mijn grijze tintelreine
mijn witte streelefijne
met hóóg van omhoog gewier
van uwe handekens, schier
het vlerkegezwaai van vogeltjes,
het òmkomen van wiekmolentjes,
ze veeren zoo fraai door de lucht,
mijn oor hoort geheel geen gerucht,
en uw wangen glijden aan
en uw lippen staan saam aan
beweegloos rood
en in eens daar vlood
een koel rond wordegespreek van ze,
woorden zoo koel als ronde hande'
die zich neerleggen in de mijne,
de volle bloedige, bloemefijne —
het kwam tegen me aan
tegen mijn ooren aan
koelgeblaze — arefijne,
vlaggeroode — vlaggekwijne.

Stil grijs lichtrood heeft ze,
oogen wijd wachtend heeft ze,
ze gaat stil aan en gaat
wit als de dageraad.

Ze geeft zich deze' en gene —
willooze zonder meenen
en wandelt hier, dàn henen,
het stil hoofd doet òmleenen.

O lachen, weenen, weenen —
Weenen, weenen.

Al die grijze dagen
met hun stijve lachen
te leven en 't niet te meenen,
maar anders of anders geene.

En toch licht tevrede te zijn,
alleen wat oogenpijn
van 't fel geel lichten —
o, 's avonds de oogen te dichten!

De dagen zijn lichtreuzen
daar wandel ik laag tusschen.

In den heeten nacht een heet zwart grijs korenveld
heeft mij heetvoetig heetoogig heethandig ontsteld,
van achter drong me de windige nachtige hitte
in 't dikkige looderig rooierig stof te zitten,
mijn oogen bloedzwaar hingen voor het geschaarde
starre nachtbeddend groenhittend aarzwaarde.

Gebenedijde —

Meisje gebenedijde

van 't licht, van 't ope wijde wijde.

Hoe zoet de lichtwolken zich aan u spreiden,

hoe stil de lichte' uw oogen in, uit, glijden,

parelt uw keel in, uit, het luchtgetijde,

witbladige in 't ope wijde wijde,

gebenedijde,

gebenedijde.

Er was veel goud eikegeel
licht gerezen en groen gegroeid, veel
gesidder voor blauwgouwe
witte trilling, heel even grauwe,
omdat het oog zeer deed
van 't zonnige stekende leed.

Spiegelend was de lucht of ik overal wandelde,
heet gezwollen of ik in duizend veranderde.

Er was toen sneeuw op 't mos,
daarop lag ze los —
Haar lippen nat en open,
de oogen nat en open.

Haar hand tikte den grond,
het trage vingerwit,
haar schouders gingen rond,
in blauw op het sneeuw wit.

d' Oogen beneden mij
paarlig ovale —
Ze leek een stuk van mij
uit mij verdwalen.

Nu schijnt de zon op straat,
daar schreeuwt een mensch op straat,
er is klaterend karregeratel
in de domm'lende verte.

't Klare kamerlichtgeklater
met 't lampgoud, 't boekroodgesterte.
Wakker opdroomt wat er staat
met 't rustig glimmeubelgelaat.

Twee lampen schijnen,
de spiegel schemerblauwt, er schijnen
lichten in meubels rondom,
alle dingen zijn stom.

Ik hoor adem uit een vrouw
komen, ik wou
ik wou — ik zit zwaar en stil,
't is niets wat ik wil.

Hoor de klok ricketikken,
hij telt de oogenblikken.

Dat kouwe vleesch van een ander
tegen m'n drooge handen
en mijn oogen onzichtbaar in den nacht —
dat koele sappige vleesch — en al de kracht
van me den nacht in — 't is als dood,
alles zwart, geen wit, geen rood —
mijn heele hoofd lijkt wel koel,
er is nergens een doel —
zoo lekker zwart is de nacht,
zonder oogen, zonder gedacht,
dat natte nachtbad,
dat verdronkene, dat daggat,
dat rondom dauwig gevoel,
mijn hoofd is zoo lekker koel.

De lente — ik sta midden in haar —
o daar komt ze daar daar
daar vliegt ze op mij aan, ze zoent me,
ze zoent me, ze zoent me en ze noemt me
haar zoete ademen, woord voor woord;
o en daar vliegt ze voort
de honnege fladderende lente,
daar naar de verte, daar naar de horizonnerige tenten,
de zilveren, zilvervoetige, zilverhandige lente,
de zomerige lente.

Kijk nu, ze strooit den zomer rond
die vliegt om haar rond)
uit haar mond,
rond haar boezem, haar gladde rug, haar beenen
zoo donslicht omschenen,
ze gaat langs de horizonnen
maar aldoor omme,
ze heeft toch zoo veel, ze kan geven
wel, zie het lichte sneven

van al dat kwijnende levende stervende opflikkerend licht
en daar midde' in haar gezicht,
zie je het wel, zie je het wel —
hoe licht hoe wit hoe goud hoe schel,
hoe kunnen we het toch verdragen
van ochtend tot avondtage,
kom weer, kom bij me weer
gij mijn lieve, mijn lieve, lieve, lieve oogenbegeer.

O ze valt op mijn borst,
haar mond midde' in de dorst
van mijn mond, haar roode zachte weeke punttong —
't is of ze heelemaal in me drong.

De boomen golven op de heuvelen
boomhoofden stil in de nevelen
lentelichte zacht lentelicht.
De toren met zijn gezicht
daar midden in wijst deftig nog uren, .
verbeel je uren, uren, uren —
't is om te stikken
in deze oogenblikken,
het kriebelend lachen
ik kan het haast niet verdragen,
ik stik
in dit krankzinnige lichte deftige oogenblik.

De gonsregen, regen —
het òpbewegen
van bladen als water valt,
de regen valt valt valt.

Zoo in me zelf gedoken te zitten
in 't glanzige niet meer witte
licht — en nooit te beginnen
beweging en niet te bezinnen.

De regen maakt grauwe strepen
in de gladgrauw geslepen
lucht — de gordijnen hangen
treurig, den dag lange.

De lamp schijnt, de kamer is open —
buiten hoor ik de wind loopen.
De bladen, de flappende bladen,
de flaplentebladen — de flapnachtbladen,
ze zijn groen en ze zijn zwart en slap —
hun natte lippen, 't slap handegeklap —
hoor 't opwaaien, 't alle-weggaan,
daar komen ze weer aan —
het schermutsel in 't donker van zachte wapenen,
het aan elkaar klapperen,
hoor ze in de verte aangaan,
de nacht is heel open gegaan
als sluizen —
langs mijn hand koel gezoen en gestrook,
het licht schijnt als in rook,
't is als om slapen te gaan,
in 't schijnlicht, die vlijblaân, 't opgaan, 't neergaan.

Aldoor dat metalen ruischen van de metalen stralende zee
en het woestlichte gebots, het wreede golfweê,
het flitsige bijtigitig fijnstralend oneindige,
het zoowijdspreidige vloedendomheinige,
en toch dat volle natte blauwe aangerol,
het sprenkelschuime diep watervol,
't oogfijne ooglavende waterdagen,
daar boven het vlakke luchtvlaggen —
gaande daar dames wange' als bloeme dicht voor heen,
parasolzilvere, handekenshange, juweelige in oogschijn.

De zee buiten grijs, zilverig, regenig, lommerig, in wolke' cirkelgespreide —
hier, o hier weekelijk, stillekes groen, verwijdde naar 't wijde,
mijn hoofd, o mijn hoofd in de makkelijk zwakke lucht —
mijn oogen zoo koel, zoo beregend voor de lucht,
mijn handen wat warm neerhangende —
o zoo in zoele omvangende droevigheid bij de gangende
rotsige golvebedwaalde zee
ik mijn hoofd in mijn handen dee —
maar het schitterig ruischen sproeiig, de donderritsel,
het klokkend gekabbel, het lekkend tongflitsen —
het bloed in mijn hand is droog —
nu schaduwe, zeevolle zeeige voor mijn oog.

De golven en hun òver voorovervallen
met hun pralend zoo sierlijk zoo dwaas zoo vergeten boven alle
alle alle alle altijd willen wezen,
en het zinken ineen, het heel niet meer willen wezen
maar diep onder andere, alle ze zinken vergaande
met hun doffe trouwe water-menschoogen,
onder elkander elk momplend, onder elkander elk staande,
allen omlaag en omlaag en niemand meer hooger —
donderend gaan ze omhoog naar de eenzame pralende hooge
wereldverlichtende lucht —
klotsende volle rotsende wiegelend gestreept donkerevlakkige water,
volgroen blankschuime, borstig, schuimuitgezogen
water, nog water, maar wordende licht, maar licht
maar starende liefelijk eenzaam, het stille godswereldlijk licht
van den hemel — en hier het groenstreelig windliggend wègoogend
neederig gras — naar de boomen achterwaarts boogend,
van de stille, grove aarde.

Leven, zoele omsomberde even inschitterde,
in de luchten, de regene, de zachtstrijkgevederde,
o leven het gevende altijddoor stillende,
o leven dat toch schijnt het altijddoor willende,
het inzwevend kameran, het volop verlichtende
de wegen, waarlangs gaat het eenzaam uitzwichtende,
klaar, nimmer droomende oogenbewegen,
armstrekking leven, hoofdomvattend, kussend zoo dichtbij aanzierend tegen
de wakkere oogen, o schijnend, soms flikkerend, soms even roode
maar dierend omsomberde, ook zonder noode.

64-1816

